

David Madí davant del mirall

DAVID MIRÓ
EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, 14.04.07

A les eleccions catalanes del 2003, **Artur Mas** va aconseguir batre **Pasqual Maragall** contra pronòstic quan tothom apostava per una còmoda victòria de l'exalcalde de Barcelona. En aquell moment es va apuntar amb tota justícia que una part important del mèrit se li havia d'apuntar al cap de campanya de **Mas, David Madí**, que havia dissenyat una campanya moderna i agressiva davant d'un **Maragall** desgastat per quatre anys d'ingrata oposició a **Jordi Pujol**. Tres anys més tard, amb tot a favor després del relatiu fracàs del primer tripartit, CiU es va estavellar. Va tornar a guanyar, és veritat, però amb un resultat tan decebedor que no es podia fer una altra lectura que admetre la derrota davant l'esquerra. També llavors es va assenyalar **Madí** com a responsable d'una campanya que no va donar els resultats esperats. **Madí** havia estat elevat als altars per alguns il·lustres analistes com un avançat al seu temps, l'importador de les noves tendències del màrqueting polític, un dirigent per a una nova era on ja no tenien lloc els romanticismes ni els grans discursos plens de figures retòriques, sinó els dards directes a la jugular de l'adversari, els impactes emocionals, els missatges senzills però contundents.

En la campanya passada tot es reduïa a "o CiU o el caos", i la gent va optar, per a sorpresa i indignació d'alguns, pel caos. Potser alguns van pensar que s'havia certificat el fracàs d'un cert estil de fer política, i que CiU i el seu president virarien discretament el rumb. Però no ha estat així. **Madí** deambula per ràdios i televisions explicant la particular interpretació que ell fa de la política catalana, que resumeix en un símil futbolístic: hi ha un equip bo, que és CiU, i els altres són un pilot de maldestres. I quan s'enfronta un equip bo amb un equip dolent ja se sap que el partit també acostuma a ser bastant dolent. A això s'han de sumar les declaracions en què qualificava l'actual president de mediocre, m'imagino que sense adonar-se que denigrava la principal institució del país. El cas és que ell pensa que és una bona estratègia: fer gala d'una manifesta superioritat i mostrar un menyspreu absolut pels rivals.

El problema és que aquest missatge presenta alguns inconvenients. Per exemple respondre a la pregunta: ¿quina classe de poble vota polítics mediocres quan té davant seu l'excelsa CiU? O bé, ¿qui en els seus cabals voldrà pactar amb una gent que anteriorment els ha tractat de necis? Una ràpida mirada al mapa polític proporciona una única conclusió: CiU només podrà tornar a governar si pacta amb el PP o amb ERC. I tant si es vol seduir l'un o l'altre, aquest discurs és contraproduent. **David Madí** s'hauria de mirar al mirall i preguntar-se: "¿Sóc un llast per a CiU?".